

Mijn moeder was dood, ik voelde niks

Bas Maliepaard – 16/01/10, 00:00

RECENSIE Erna Sassen schreef een hevig ontroerende jeugdroman over puber Bou (16), wiens moeder voor de trein is gesprongen.

Actrice Erna Sassen - bij het grote publiek bekend als 'verpleegster met stekelhaar' Suzanne uit Medisch Centrum West – debuteerde in 2004 met 'De gemeenste opa van Europa' en schreef sindsdien nog vijf pretentieloze verhalen voor kinderen vanaf acht jaar. Hoewel ze in dat werk ook ernstige thema's als dementie en depressie aanraakt, blijven de boeken zo luchtig dat ze na lezing snel vervliegen. De mokerslag die Sassen met haar eerste jongerenroman uitdeelt, komt daardoor nogal onverwacht en hard aan.

Ze schrijft over Bou, die een paar jaar nadat zijn psychisch zieke moeder voor de trein sprong, in elkaar zakt. Hij laat zijn vriendinnetje in de steek, ligt de hele dag in bed en kan alleen slapen als hij stiekem bij zijn zevenjarige zusje op de kamer ligt. Zij is zijn enige houvast (en ze heeft een nachtlampje). Bou's vader geeft hem ten einde raad een stapel cd's met klassieke muziek en een schrift. Hij moet elke dag naar een track luisteren en erover schrijven, anders laat vader hem opnemen.

In eigentijdse pubertaal, een aangrijpende mix van grof en gevoelig, schrijft Bou over wat hem de afgelopen jaren is overkomen en ontdekt hij zo langzamerhand wat hem verlamt. Hij scheldt op zijn moeder en zegt blij te zijn dat ze dood is. Dat heeft hij ook gezegd toen zijn vader hem het droevige nieuws vertelde. Bou had vooral medelijden met de schoonmakers van de NS. „Mijn vader stond op en gaf me een keiharde klap in mijn gezicht () Mij kon het niet schelen. Ik hoorde een knal, maar voelde niks.”

Pas nu keert het gevoel aarzelend terug. Steeds eerlijker en preciezer schrijft hij over zijn alomvattende angst en ontredde. „Ik voel me een slak. Zo'n naaktslak. Die heel traag is en continu het gevaar loopt dat er zomaar iemand boven op hem gaat staan.” En: „Misschien is dat wel wat me 's nachts het bangst maakt. Dat niemand op je let. Dat niemand zich zorgen om je maakt. Dat niemand je opmerkt. Dat je net zo goed dood kan zijn.”

De dagboekvorm is niet perfect uitgewerkt (een enkele keer richt hij zich te expliciet tot de lezer) en maakt de roman soms wat te schetsmatig. Maar dat neemt niet weg dat het boek uiteindelijk hevig ontroert en duidelijk maakt dat dit is wat Sassen moet schrijven. Geen gezellige boekjes voor achtjarigen, maar gelaagde romans over de puberziel.